

der ogsaa var optaget den Tanke, at der skulde ydes et Statsbidrag til disse Understøttelseskasser. Jeg synes bedre om det, fordi ogsaa jeg mener, at det er rigtigt, at man hjælper alle dem, der komme i Trang. Dette Forslag kunde imidlertid ikke blive til noget, og da det, Regeringen har ført igennem, hvor den har villet yde nogen Støtte, som f. Eks. til Sygekasserne, har været knyttet til Organisationer, have vi da foreslaaet at gaa Organisationsvejen. Vi bleve derfor forbaiede ved at høre den ærede Indenrigsminister sige: det er ikke den Vej, vi skulle gaa, ad den kunne vi ikke komme frem. Jeg har tilladt mig at paavise, at man heller ikke tidligere har været i Stand til at komme frem, naar det drejede sig om det store hele, og jeg ved saa ikke, hvorledes man da skal komme frem. Den høitærede Minister gav ikke meget Haab, det maa jeg lade ham. Han var ret tydelig i den Henseende, idet han sagde: der bliver ingen Sild af den Makrel, saa længe jeg er Minister, eller for at bruge hans egne Ord: dette Forslag bliver ikke til Lov, saa længe jeg er Minister. Vi vide altsaa fra begge Sider, hvad vi have at rette os efter. Jeg vil imidlertid spørge: naar man baade forlaster det Princip, at Staten skal yde Bidrag til de kommunale Understøttelseskasser, og stiller sig imod Forslag om, at Staten yder Bidrag til Kasser, der af Arbejderne oprettes i Form af Understøttelseskasser for arbejdsløse, har man saa en tredje Vej at gaa? Det har man ikke; man anerkender ikke nogen Forpligtelse for Samfundet til at skaffe Arbejde eller yde Understøttelse. Dette sidste tror jeg dog i hvert Tilfælde, Samfundet har nogen Forpligtelse til.

Den ærede Minister fremkom dernæst med nogle formelle Bemærkninger vedrørende Forslaget om at knytte Forholdet til Jagforeningerne. Jeg vil nu allerførst rette en Misforstaaelse. Jeg har ikke udtalt og i hvert Fald ikke ment, at naar man vedtog en Lov, kunde Ministeren bruge den, om han vilde, eller lade være at bruge den, om han vilde. Jeg mente, at naar vi vedtog en Lov, vilde Ministeren søge at benytte den i Overensstemmelse med Lovens And. Han vilde have Indskyldelse paa Ordningen af de Regler, efter hvilke Tilskuddet vilde blive ydet til Foreningerne, og paa hvilken Maade Foreningerne understøttede deres Medlemmer. Jeg sagde derhos, at jeg sølte mig overbevist om, at Ministeren i saa Tilfælde vilde forhandle med Organisationerne, thi gennem de Regler, der allerede i stor Udstrækning gælde for dem, har man noget, der i ethvert Tilfælde kan bruges rent forsøgsvis. Naar

den ærede Minister mente, at man ikke kunde give Tilskud til Jagforeningerne uden at udsætte sig for at Jagforeningernes Understøttelseskasser ogsaa kom til at støtte Strejter, vil jeg sige, at det tror jeg, man meget let kan komme ud over; thi naar en Jagforening eller Arbejderforening har en Bestemmelse i sine Love, som siger, at en vis Del af Kontingentet skal gaa til Understøttelseskassen, gaar dette Beløb naturligvis dertil, og saa er det et Brud paa Lovene, hvis nogen, der staar for Kassens Styrelse, benytter Pengene til andet end det, hvortil de ere bestemte. Jeg føler mig fuldstændig overbevist om, at man kan være ganske tryk i den Henseende. Man vil ikke benytte Pengene i denne Kasse, hverken Medlemsbidraget eller Statens Bidrag, til andet, end hvad de ere bestemte til. Behøves der yderligere Understøttelse til saadanne, der blive arbejdsløse, uden at deres Arbejdsløshed skyldes deres eget Forhold, ligger det i Sagens Natur, at man ikke kan understøtte dem. Naar en Jagforening maa slutte en Strejke, kan man ganske sikkert ikke efter denne Lov betragte dem, der blive arbejdsløse tilbage efter Strejken, som arbejdsløse, uden at dette skyldes deres eget Forhold, og derfor vil man ikke kunne yde dem Understøttelse af denne Kasse. Det bliver man nødt til at gøre paa en anden Maade. Den ærede Minister syntes at give det Udseende af, at man, naar man tog Arbejderne enkeltvis, maaste nok kunde sige, at de ofte strejtede, uden at dette skyldtes deres eget Forhold; thi den Minoritet, der havde været imod Strejken, kunde man ikke sige var arbejdsløs paa Grund af eget Forhold. Den ærede Minister henviste dernæst til, at naar man kom til Arbejdsmændene i Sjælland og Jyn, saa havde de en Bestemmelse om, at Forretningsføreren, altsaa Hovedbestyrelsens Repræsentant, kunde afgøre, om der skulde være Strejke eller ej, saa at dette altsaa fuldstændig laa i en enkelt Mand's eller en enkelt Organisations Haand. Hertil maa jeg sige, at dette dog vistnok er en Fejltagelse. Selvfølgelig maa man i enkelte, visse kritiske Tilfælde, hvor man har med et Forbund at gøre, altsaa en Organisation, hvis Medlemmer tilhøre det samme Jag hele Landet over, lægge Afgørelsen i en enkelt Mand's Haand, overlade til ham at afgøre, om han vil godkende for Forbundets Vedkommende, at Strejken skal etableres eller ej, men jeg sender intet Tilfælde, i hvilket man har givet en Forretningsfører eller en Bestyrelses Repræsentant Myndighed til mod de paagældende Arbejderes eget Ønske at paalægge dem at etablere Strejke.